

който ны блъкаше силно къмъ канарытъ: силный вѣ-
теръ строши нашя стълпъ; и подиръ една минувъ ный
осѣтихмы остритъ върхове на подводнытъ канари като
пробихъ дъното на кораба. Водата нахлу отъ сѣкъ стра-
на; корабътъ потънва; сичкытъ гребцы извикахъ сжал-
ны гласове къмъ небето. Азъ пригърхъ Ментра, и
му рекохъ: Ето смъртта, трѣба да я приедемъ смѣ-
ло. Боговетъ ни отървахъ отъ толкози опасности за да
ны направятъ да погинемъ днесъ. Да умремъ, Менто-
ре, да умремъ. За мене е едно утѣшеніе да умж за-
едно съ васъ; бесполезно бы было да са боримъ съ бу-
рята за нашя животъ.

„Менторъ ми отговори: Истинната храбрось на-
мѣрва сѣкоги нѣкоя помощъ. Не е доста да бжде чело-
вѣкъ готовъ да приема спокойно смъртта; трѣба безъ
да са бои отъ нея, да употреби сичкытъ си силъ за да
я отблъсне. Нека земемъ, выи и азъ, едно отъ тѣзи
голъмы сѣдалища на гребцытъ. Сега когато туй мно-
жество отъ страхливы и оплашени чловѣцы жевѣтъ
за живота си безъ да търсѣтъ средства за да о па-
зѣтъ, ный да не губимъ нито минута за да спасемъ
нашя. Тосъ часъ той зема една брадва, сполува да
пресѣче стълпа, който бѣ вече счупенъ, и който обви-
сналь къмъ морето, бѣше навель кораба възъ една
страна: той хвърля стълпа възъ отъ кораба, и самъ
са хвърля отгоръ му по срѣдъ яростнытъ волны. Той
ма повика на име и ма насърчи да го послѣдвамъ.
Какъто едно голъмо дърво което сичкытъ яросты вѣ-
трове нападатъ, и което остава неподвижно на дѣлбо-
кытъ си корени, тѣй щото бурята само листовтъ му
поклаца, тѣй сжцо Менторъ, не само твърдъ и храбрь,
но още и весель и спокоенъ, виждаше са че поселява
на вѣтроветъ и на морето. Азъ го послѣдувахъ. И кой
не бы го послѣдувалъ, насърчанъ отъ него?

„Ный са управяхмы самы на този плавающъ стълпъ.
Туй бѣше голъма помощъ за насъ, защото можамы да
сѣднемъ отгоръ на него; и ако бѣхмы принудны да
плаваемы безъпрестанно нашытъ силы скоро бѣхъ са
исчерпали. Но много пжти бурята обърташе тзи го-
лъмъ уломкъ отъ дърво и ный са намѣрвахмы потъ-
нжли въ морето: тогази гълтахмы горчивата водъ, коя-

Мини